

[Arne Melchior]

Må jeg så starte med at erklære mig uenig med hr. Ole Espersen, som kritiserede udenrigsministeren for det, han sagde i forbindelse med sit officielle besøg i Polen. Jeg er af modsat opfattelse. Jeg mener, det var dygtigt, det var stærkt, og det var værdigt, og det satte tingene på plads og var, ikke mindst i lyset af den debat, vi fører her i dag, meget nødvendigt, så tak for det!

Tilbagekuende kunne man godt være enig med fru Ebba Strange i hendes betragtninger om, at udenrigsministeren kunne have valgt at afvise at svare på det stillede spørgsmål eller svare med en enkelt sætning, hvilket hr. Niels Helveg Petersen var inde på, og henvist det til Det Udenrigspolitiske Nævn. Det kan man godt sige. På den anden side skal folketingsmedlemmerne nok være ret forsigtige med at beklage eller bebrejde, at en minister svarer på de spørgsmål, der er stillet, og når der stilles provokerende spørgsmål, er det jo ikke unaturligt, at det også præger det svar, der så bliver givet. Og udenrigsministerens svar er jo i virkeligheden en påpegnings af, at han finder spørgsmålet utilstedeligt. Det kunne han altså måske have sagt kortere, men jeg skal ikke høre til dem, der bebrejder ham, at han gjorde lidt mere ud af det.

Jeg mener, at fortolkningen af, hvad der blev sagt, er mangfoldig, og det fremgår jo af, at hr. Ole Espersen har fundet ud af, at udenrigsministeren skulle have talt om en udansk måde. Det mener jeg ikke kan indfortolkes, for hvad er en udansk måde? Hvem afgør, hvad der er dansk, og hvad der ikke er dansk?

I dette land findes der heldigvis næsten samtlige meninger, der overhovedet kan opfindes, og det er enhvers ret at have dem, og da der findes så mange meninger i befolkningen, blandt vælgerne, så finder de selvfølgelig også vej herind, og den ene kan ikke påberåbe sig at være mere i overensstemmelse med det danske end den anden. Jeg skal ikke udelukke, at jeg selv måske har benyttet en sådan sprogbrug, men så må det jo være helt oplagt, at det er en subjektiv bedømmelse af, hvad der er mere eller mindre dansk, og det må selvfølgelig også være ganske subjektivt forstået, når udenrigsministeren taler om, at der går andre end danske ærinder. Det skal jeg straks komme tilbage til.

At det kan fortolkes forskelligt, fremgår bl.a. også af, at hr. Gert Petersen såmænd her fra ta-

lerstolen påberåber sig talrige læserbreve. Som om de skulle være noget brugbart udtryk for opinionen! De kan måske være et udtryk for, hvordan ting kan forstås og misforstås, men så kan de da heller ikke bruges til andet.

Den stærkeste misforståelse er vel nok den, Socialdemokratiets formand, hr. Svend Auken, har gjort sig skyldig i, og det er vist ikke blevet sagt i debatten hidtil, at det ikke er en udtalelse gengivet i en avis efter et interview, hvor altså interviewereren kan have gengivet udtalelsen fejlagtigt, men det er en artikel af hr. Svend Auken, hvor der, som det tidligere er blevet citeret i formiddag, siges, at udenrigsministeren har beskyldt en SF'er for at være agent for Polen.

Jeg har ikke hørt endnu, at hr. Svend Auken har følt sig foranlediget til at komme herop og fortælle, forklare, hvordan han kan indfortolke en sådan grov beskyldning mod udenrigsministeren i det, udenrigsministeren faktisk sagde, og på den baggrund synes jeg, det er meget hårdt at forlange, at udenrigsministeren ud over det, han allerede har gjort, skal give yderligere kommentarer og fortolkninger, al den stund der naturligvis er tale om en subjektiv bedømmelse, når man taler om, hvad der er i dansk interesse.

Jeg vil hævde uden at have haft tid til at slå det efter, at der ikke blot i tidligere årtier i dette Folketing – jeg skal bare minde om 1930'erne – men også i nyere tid ofte, både under økonomiske debatter og under sikkerhedsmæssige og udenrigspolitiske debatter, har været talt om, hvad der er i dansk interesse, og hvad der ikke er det. Og når noget ikke er i dansk interesse, så er der altså ikke ret langt til at sige, at så må det måske være i nogle andres interesse. Hvis vi skal være så nøjeregnende med den sprogbrug, vi tillader hinanden her, skal der sandelig censureres meget mere, og det er der vel ingen der ønsker sig.

Men jeg vil godt sige, at det ikke er i dansk interesse at søge offentligt at grave i efterretningstjenestens detaljerede arbejde, og jeg skal give et eksempel på det, og det er faktisk dagsordenens næste punkt. Der spørger et andet parti i Folketinget, og jeg citerer forespørgslen:

»Agter udenrigsministeren at undskylde over for den polske regering, at danske myndigheder har sendt spioner til Polen for at søge oplysninger om polske militære installationer?«